

TIMO PARVELA + PASI PITKÄNEN

KEPLER 62

UUSI MAAILMA

KUISKAARIEN KAUPUNKI

• X:N PIILORAIKKA

• KALLIOLUOLA

• PIINTA

• SANTA-MARIA

• VANHA LEIRI

SUURI TAHTIPURJEHTIJA •

MARIEN LEIRI •

• ARIIN JA JONIN KYLA

800m x 800m

W
+
E
S

SAARI

METSA

KUISKAARIEN KAUPUNKI

KEPLER62

— UUSI MAAILMA —

KUISKAARIEN KAUPUNKI

KEPI...
— UUSI M...

CER62 RAILMA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

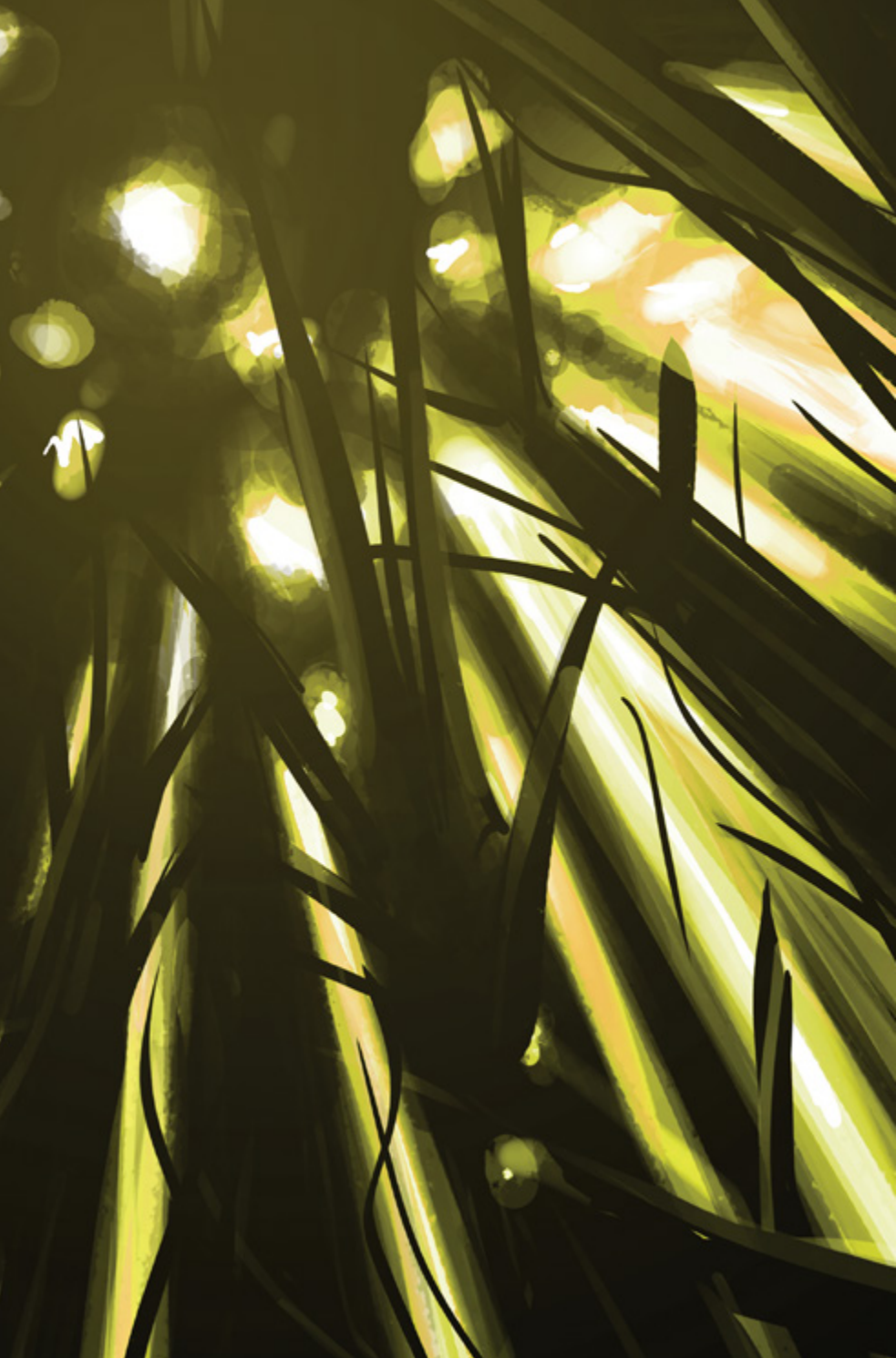
TIMO PARVELA

KUVITUS

PASI PITKÄNEN

KUISKAAJIEN KAUPUNKI

*Tyttö heräsi. Yön hiljaisuus tuntui painostavalta.
Hyönteiset olivat lopullisesti vaienneet.*

*– Minä lähden nyt, isä kuiskasi ja painoi suu-
kon tytön poskelle.*

WSOY:n Kirjallisuussäätiö on tukenut kirjan kirjoitustyötä.

Teksti © Timo Parvela 2019

Kuvitus © Pasi Pitkänen 2019

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Werner Söderström Osakeyhtiö 2019

Graafinen suunnittelu Pasi Pitkänen

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-44318-7

Painettu EU:ssa

1.

Joni hypisteli hajamielisesti taskunsa pohjalla leppävää taiteltua lappusta. Hän rypisti otsaansa, nosti lopulta katseensa maasta ja virnisti matkakumppanilleen.

- Sinileimu.
- Yötähtimö.
- Kalliopönöttäjä.
- Kallionöpöttäjä.
- Karhea limalehdykäinen.
- Myrkkyyverimurhakakkara.

Kivenkolosta ponnistava hento ja aavistuksen sinertävä kukkanen ei ollut nimittelystä moksiskaan. Se tarrautui maaperään samalla päättäväisyydellä, jolla sen oli onnistunut vallata tonttinsa kilpailevilta yrittäjiltä, joita tosin ei karussa ympäristössä juurikaan edes ollut. Jonin ja X:n katseet kohtasivat ja kumpikin räjähti räkäiseen nauruun.

- Tämä on mahtavaa, Joni voihki.
- Me voimme nimetä kaiken näkemämme ihan miten haluamme, X hiruhahti ja pyyhki hupunsa alla naurunkyyneleitä silmistään.

– Entä sinä? Haluaisitko olla vaikka Kerttu? Joni kysyi, mutta ei malttanut odottaa vastausta.

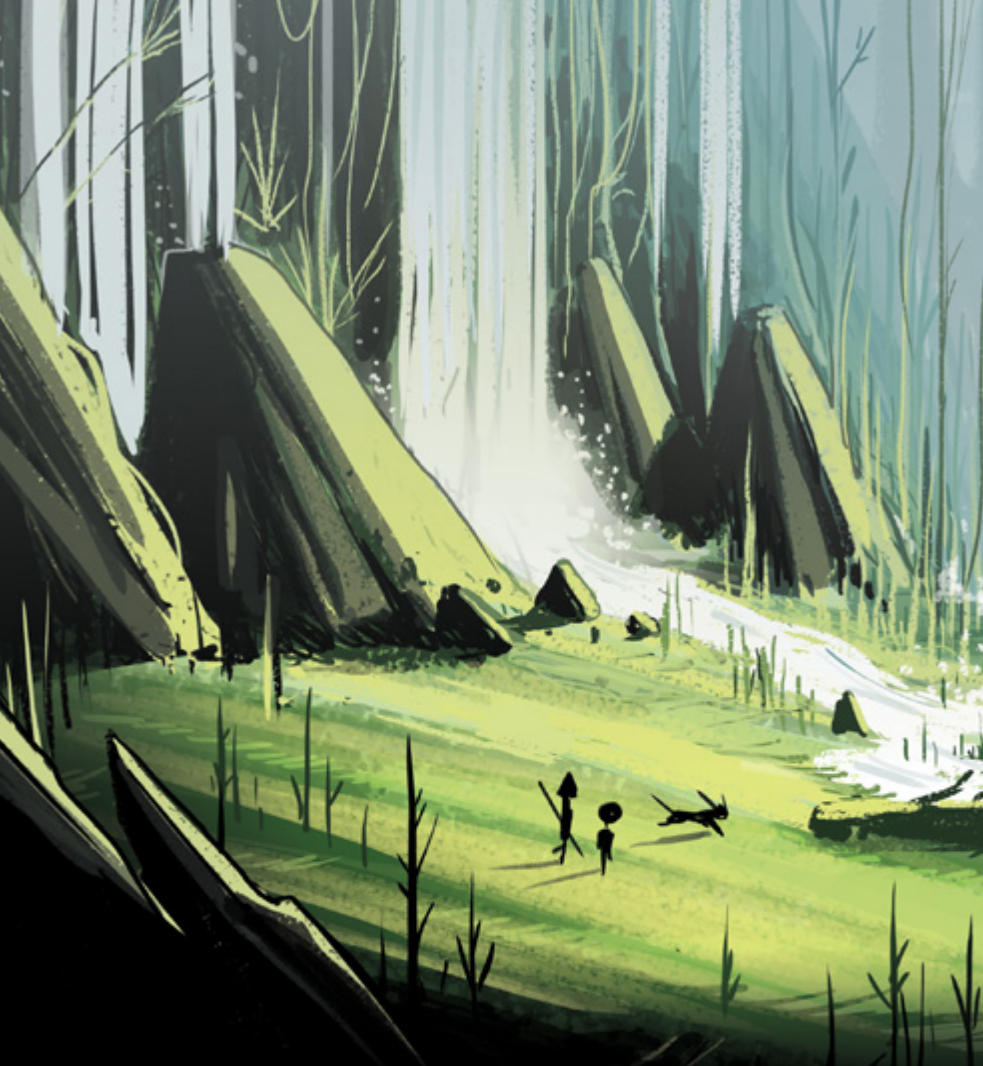
– Tai Meghan? Awusi, Felicia, Roberta? Tai ehkä oletkin mielummin Max tai Pertti? poika jatkoi tajuamatta ystävänsä mielentilassa tapahtunutta muutosta. – Meidän pitää ehdottomasti keksiä sinulle parempi nimi kuin tuo X. Eihän se edes ole mikään nimi. Se on puumerkki tai yhtälön tuntematon luku.

Hoikka ja pitkä tyttö otti tukea keihäästä, jota kuljetti mukanaan aina ja kaikkialla. Se oli melkein kuin kasvanut kiinni hänen käteensä. Sitten X kääntyi selin poikaan.

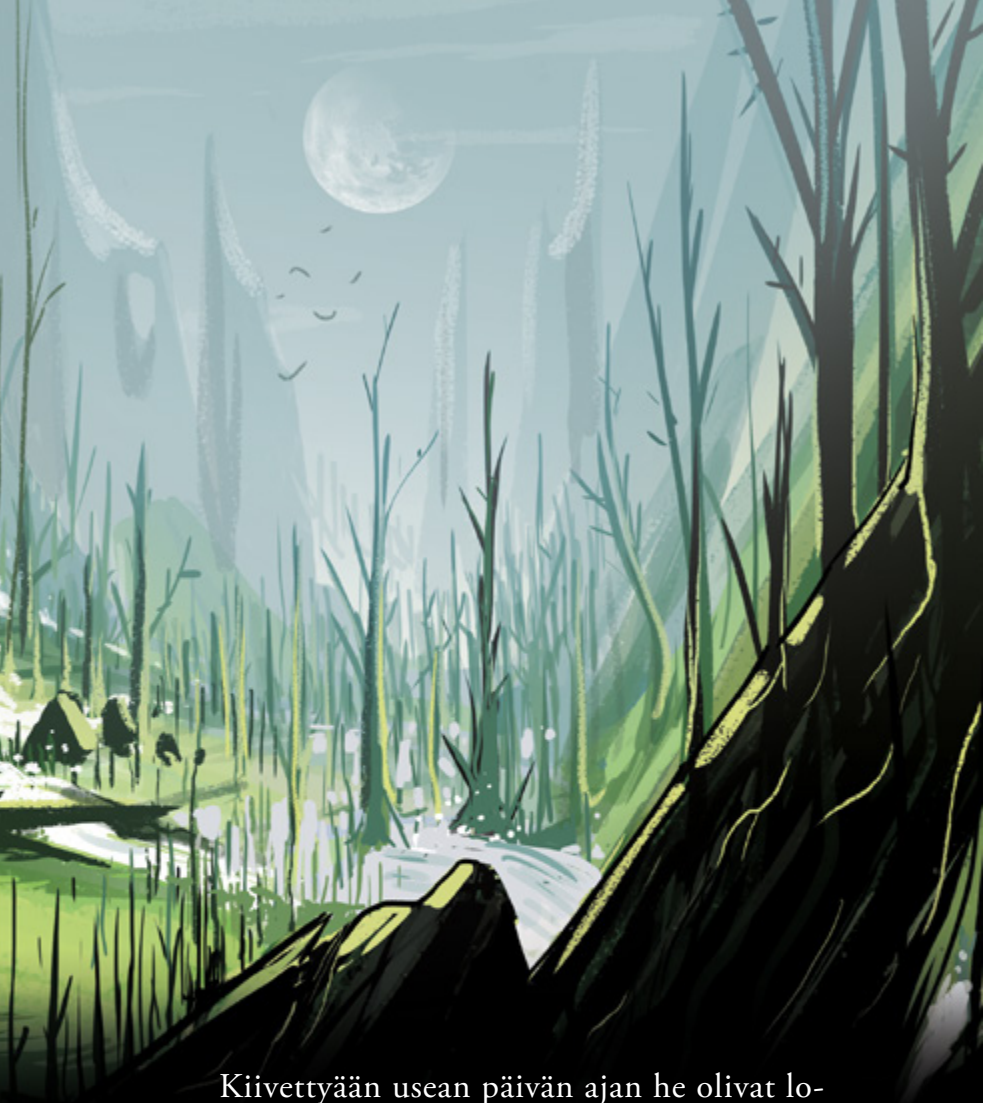
– Hei? Joni hätääntyi. – Et kai suuttunut? Saat sinä minun puolestani olla X tai vaikka Z, ei se minua haittaa.

– Ole nyt jo hiljaa. Sinulla ei ole aavistustakaan siitä mistä puhut.

– Totta, ja se johtuu siitä, että sinä et koskaan kerro mitään. Minä en tiedä sinusta muuta kuin sen, että pakenit Maassa joltain leiriltä, jossa sinuun tatuoititiin tuo X ja ne muut merkit. Ehkä sinä oletkin joku sarjamurhaaja, mistä minä sen tiedän, Joni yritti vielä keventää tunnelmaa, mutta ääneen lausuttuna ajatus toimi juuri päinvastoin. Mistä sen tosiaan tiesi, mitä toinen kantoi sisällään?

X vetäisi hihansa ranteessa olevan tatuoinnin päälle kuin siihen olisi osunut polttava kipinä. Hän mulkaisi synkästi itseään päätä lyhyempää kiharatukkaista poikaa. Sitten he vain seisoivat mykkinä vierekkäin ja tarkastelivat jalkojensa juuressa levittäytyvää maisemaa.

Kiivettyään usean päivän ajan he olivat lopulta päässeet vuorijonon satulaan, matalampaan kohtaan kahden mahtavan huipun välissä. He keräsivät nyt hetken voimia ennen kuin lähtisivät laskeutumaan alas rinnettä, jossa näköjään kasvoi harvakseltaan piikikkäitä puita.

Muuta kasvillisuutta oli vähän, vain jokunen sinertävä kukka siellä täällä, sinileimu. Jonista tuntui kuin hän olisi ollut oudossa unessa: kaikki oli tuttua, mutta ei kuitenkaan ollut. Eikä se ollut untakaan. He olivat vieraalla planeetalla tuhanen valovuoden päässä maapallolta. Kaukana.

Joni siirsi katseensa kauemmas laaksoon. Pilvien tummat varjot täplittivät sitä reunustavien jyrkkäseinäisten vuorten kylkiä. Laakson suuntautti metsä, jonka keskellä välkkyi järvi. Sen pinta heijasti auringon valoa kuin peili. Niin ylhäältä oli vaikea arvioida etäisyyksiä ja mittasuhteita. Kuinka paljon alas oli matkaa? Kuinka kauan kestäisi kulkea metsän läpi sen takana odottavaan avoimempaan maastoon, jossa laakso muuttui tasangoksi? Metsä vaikutti isolta ja sen takana avautuva kattilamainen tasanko jatkui niin kauas kuin saattoi nähdä.

– Luuletko, että Ari on tuolla jossain? Joni kysyi, kun arveli vaelluskumppaninsa hiukan leppyneen.

Tyttö kohautti hartioitaan.

– Jos hän lähti etsimään kuiskaajia, tuolla niitä voisi olla. Nehän elivät ruohotasangolla. Tai ainakin elivät silloin, kun me näimme niitä edellisen kerran, Joni sanoi epäröiden.

Ari oli puhunut lähtiessään totuuden etsimisestä. Se oli heidän ainoa johtolankansa. Se saat-

KEPLER62 UUSI MAAILMA – toinen tuotantokausi kuvaa tuntemattomalle planeetalle asettuneiden uudisraivaajalasten elämää.

Joni ja salaperäinen X lähtevät etsimään leirin jättänyttä Aria. Varjoleijana Taivo mukanaan he matkaavat tuntemattoman planeetan sydämeen, ja vaelluksen aikana myös X:n menneisyyden salaisuudet alkavat keriytyä auki. He kohtaavat matkallaan sekä äärimmäistä kauneutta että vastenmielistä rumuutta, kun Kepler62 e -planeetta paljastaa heille jälleen uudet kasvansa. Ovatko kuiskaajat sittenkin planeetan jumalia?

Timo Parvela kirjoittaa Kepler62-sarjaa vuorotellen norjalaisen Bjørn Sortlandin kanssa, ja Pasi Pitkäsen kuvitus viimeistelee jännittävät avaruusseikkailut. Huippusuosituttua sarjaa on käännetty jo lähes 20 kielelle.

www.wsoy.fi

9 789510 443187

L84.2

ISBN 978-951-0-44318-7

